

цето му. Деянира пламнѣ отъ ревностъ, тя си припомни гибелната онѣзи риза, която Кентаврѣтъ Несеѣ бѣ ѿ оставилъ на умиранѣето си, като вѣрно средство да възбужда любовта на Херкулеса, когато бы той се показалъ небреженъ къмъ нея и обикнѣлъ бы нѣкоя друга. Тѣзи риза напоена отъ отровната кръвь на Кентавра, съдържаше яда на стрѣлытъ, отъ които бѣ прострѣлено туй чудовище. Вый знаете че стрѣлытъ на Херкулеса, който уби вѣроломнаго Кентавря, бѣхж потопены въ кръвьта на Лернейската Идра (а), и тѣзи кръвь бѣ ги напоила съ отрова, тѣй щото ранытъ които тѣ направяхж бѣхж неисцѣрими.

„Херкулесѣ, като облече тѣзи риза, осѣти тосѣ часѣ поѣдающыя огнь, който достигваше чакъ до мозъка на коститѣ му: той викаше тѣй страшно щото гората Ета и сичкытъ дълбоки долины ецахж, доро и самото море се виждаше възвълнувано; найсвирѣпытъ быкове, когато мучжтъ въ борбата си, не быхж произвели единъ толкови ужасенъ шумъ. Злочестытъ Лихъ който му бѣ донесълъ отъ Деянира тѣзи риза, като посмѣи да го приближи, Херкулесѣ, въ увлеченіето на больката си, олувиго и го завъртѣ, както пращовникѣтъ завърта камъка съ пращовата когато иска да го хвърли далечъ отъ себеси. Тѣй Лихъ, хвърленъ отъ върха на гората съ мощната ржка на Херкулеса паднѣ въ морекытъ волны, дѣто тосѣ часѣ бѣ преобърнѣтъ въ канара която еще и сега спазва чловѣческый образъ, и който удрянъ сѣкогы отъ яростнытъ волны, отдалечъ плаши найопытнытъ мореплаватели.

„Подирь туй бѣдствіе на Лиха, азъ помислихъ че не можъ вече да се довѣриж на Херкулеса; побързахъ да се скривѣ въ найдълбокытъ пещеры на земята. Видѣхъ го да истрѣгва отъ земята безъ никоя мжка съ едната си ржка високи борове и стары джбове, които отъ много вѣкове бѣхж устоели на вѣтроветѣ и на бурытъ. Съ другата си ржка той се мжчаше да откжне отъ плещытъ си смъртоносната онѣзи риза, която бѣ

логіята представя вѣчно неувѣдаемытъ прелести и хубости.

(а) Идра, Ламя съ седемъ главы която живѣяше въ блатото Лерна и бѣ убита отъ Херкулеса.